

vedkommende Embedsmand" — derved menes mig — „fordi det vilde være en uhyre Fornærmelse imod ham at forudsætte, at han trængte dertil"; derom kan jeg være enig med Justitsministeren, det vilde være en uhyre Fornærmelse at forudsætte noget Saadant. Men det forholder sig ikke ganske rigtigt, som Ministeren sagde ligeledes i Rigsraadets Landsting, at han havde afviist ethvert Tilbud med Hensyn til disse Breve. Nei, han er vel kun betingelsesviis gaaet ind paa Tilbudet, men naar han dog er gaaet ind derpaa, maa dette være begrundet i — jeg seer ikke, at det kan begrundes paa nogen anden Maade —, at han dog tænkte sig en Mulighed for, at der kunde være noget Strafbart i disse Breve. Da det nu har viist sig, at denne Transaction strandebe, og da Justitsministeren — det tør jeg sige — i alt Fald senere ad en anden Vej, som jeg forøvrigt ikke skal nærmere betegne, maa være bleven fuldstændig overbeviist om, at hans første Tanke, at der ikke var noget Strafbart i Brevene, var fuldkommen rigtig, saa vil jeg spørge de ærede Medlemmer, om saa ikke Justitsministeren havde sthyldt den Mand, om hvem det — efter hans egne Ord — vilde være en uhyre Fornærmelse at forudsætte, at han havde skrevet noget Strafbart, at gjøre ham en Undskyldning, give ham en Erklæring; men noget Saadant er ikke skeet fra Justitsministerens Side. Jeg kan undvære en saadan Erklæring; men forøvrigt gjentager jeg, at det ogsaa er fornærmende — efter min Mening — at tage mod private Mænds Breve mod deres Vidende og Villie, og overhovedet at gemme dem og ikke levere dem tilbage. Dette har været Tilfældet med de to Breve, der ere blevene offentliggjorte; det har været Tilfældet med et tredie Brev fra mig. Jeg har ikke faaet dette Brev endnu, og jeg bryder mig heller ikke om at faae det; kan det tjene til Fornøielse for Andre, saa maa man for mig gjerne beholde det.

Det er uægtelig et Punkt, som er af stor Betydning for hele denne Sag, hvorledes Forholdet har været mellem Justitsministeren og den omtalte Mellemand, Molzen. Ogsaa i denne Henseende har Justitsministerens Udtalelse været noget uklar og vakkende. Da der

her først blev givet Veilighed til at udtale sig om denne Sag — der er, hvis jeg ikke huller meget feil, fremkommet Artikler, hvori Molzen optræder og gererer sig, som i høi Grad befuldmægtiget af Justitsministeren, — altsaa da Sagen første Gang blev bragt paa Bane her i Thinget, yttrede Justitsministeren herom intet Ord, men i Rigsraadets Landsting udtalte han sig derhen, at denne Mand ikke havde været Fuldmægtig for ham; men da han nærmere blev adspurgt, erklærede han, at det kunde være vanskeligt nok at sige, hvis Fuldmægtig Molzen egentlig havde været, og da der yderligere blev gjort ham det Spørgsmaal, hvorfor han, naar den Paagjældende ikke havde været Fuldmægtig for ham, da ikke strax havde desavoueret hans Udtalelser i offentlige Blade, om at han havde været Fuldmægtig, svarede Ministeren, at derpaa vilde han ikke svare, — det lignede et Forhør. Jeg antager ganske sikkert, at Ministeren ikke, saaledes som ogsaa den ærede Ordsfører for Forespørgerne udtalte sig, har givet den Paagjældende en notarialiter bekræftet Fuldmagt paa stempelt Papir; han har vel overhovedet ikke givet ham nogen formelig Fuldmagt, men det turde dog være siensynligt, at en Mand kan fremtræde som en Andens Fuldmægtig ved Andet end netop ved en saadan formel Fuldmagt. Jeg skal erindre om, at Udtalelser, der ere komne saavel fra den anden Mellemand, nemlig Auctionsdirecteur Birch, som fra Molzen, gaae ud paa, at denne sidste har legitimeret sig og, vel at mærke, endogsaa ved sin første Fremtræden legitimeret sig ved et Brev, som handlede om Udsigt til et Embede. Jeg skal paa dette Sted ikke nærmere gaae ind paa dettes Indhold, men deri skal Indholdet have bestaaet, og i paakommende Tilfælde ville Birch og Molzen jo kunne afhøres som Vidner herom. Men foruden dette foreligger der ligeledes, takket være Molzens Beredvillighed til at tjene Offentligheden, et Brev, som Copist Hansen har skrevet til Ministeren, et Brev, som netop gif ud paa, at han ikke ønskede at forhandle med Molzen som Mellemand, men directe med Ministeren, Noget, som ogsaa vidner om, at Molzen ikke har været hans Fuldmægtig, men snarere Ministerens; men dette private Brev fra Hansen til